

mindre betjendt, end den for- tjener at være. Til mit Skriveri har jeg en misundelsesværdig Blads; mit Bærelse ligger mod Sydost og vender mod Stran- den; jeg hører Floden, som nærmer sig, fremstødet af en behagelig Sydvestvind, trække forbi saa Skridt fra mit aabne Vindue, og jeg føler den be- hagelige Kølighed, som den hver Gang fører med sig. En gemtlig Sachser, mit første Rejsebekjendtskab, vilde over- tale mig til en Seiltour, men jeg har foretrukket at passere lidt med Dem.

Denne Sachser har jeg lært at kjende ved table d'hôte i Hulum. Jeg vilde efter Maaltidet drikke en Kop Kaffe i al Ro og Mag, da der endnu var en god Time til Damp- skibets Afgang, men Sachseren lod mig ingen Ro have, fordi han ikke længere kunde be- kæmpe sin Altraa efter det første Stue af Havet og dets „håuserhoben Wellen“. Han undrede sig over ikke at høre dets Brusen, da vi gik ud af Staden og betraaede det høje Diget; men Luften var tryk- kende varm og dødsstille. Min Sachser kunde ikke begribe, at Skibets Skorsteen, som vi kunde see rage lidt frem over Diget, stod ligesaa rolig, som Skor- steenen paa et Fabrik. Men det var intet Under; thi snart opdagede vi, at Skibet endnu laa i Dynd, eller Slit, som det her kaldes, og Vand var intetfæds at opbage.

Medens imidlertid Passagerer tilføgnis og tilføds sam- ledes, flød Vandet lidt efter lidt op ad Aaen, og vi følte, hvorledes Skibet hævede sig fra Grunden; snart bar den af Floden spibte Aa os ud i det aabne Hav, der roligt laa ud- bredt foran os. Paa meer end een Rejsendes Ansigt troede jeg tydeligt at læse Skuffet Forventning, ligesom jeg ogsaa paa den lille varme Eftermiddag hørte mine Rejsekammerater

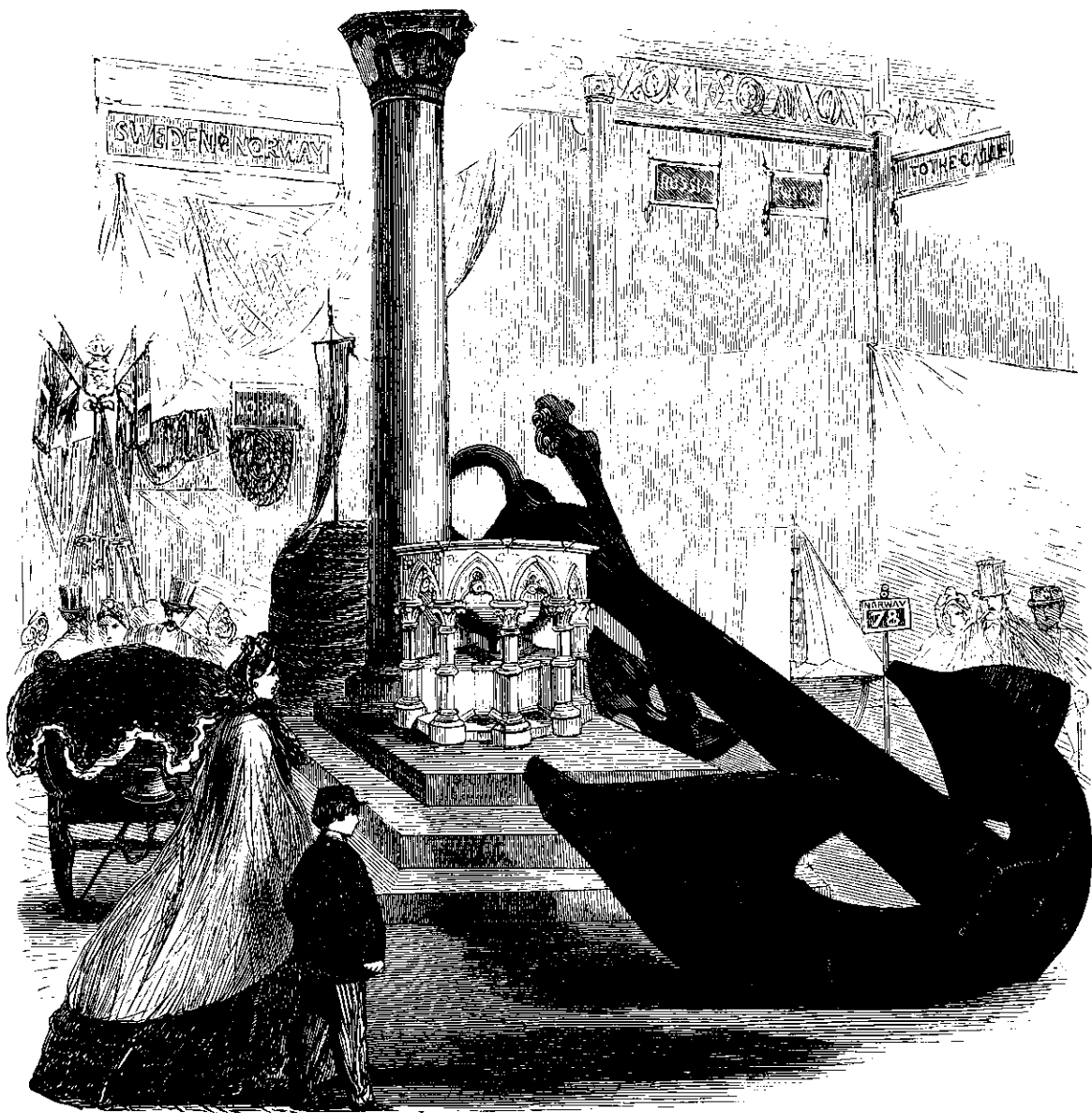
skunle med nogle Damer derover: Er dette det vældige Vester- hav, det atlantiske Ocean's farlige Haabugt?

Men jeg, for min Person, der som De veed er ubehage- lig disponeret til Søsyge, var ikke lidet glad over, at Havet saa opmærksomt tog Hensyn til mit Velbefindende. Med en Skibscapitain fra Før bortsnakkede jeg Liden ret behageligt om de Gjenstande, der viste sig for mine Øine. Synet af

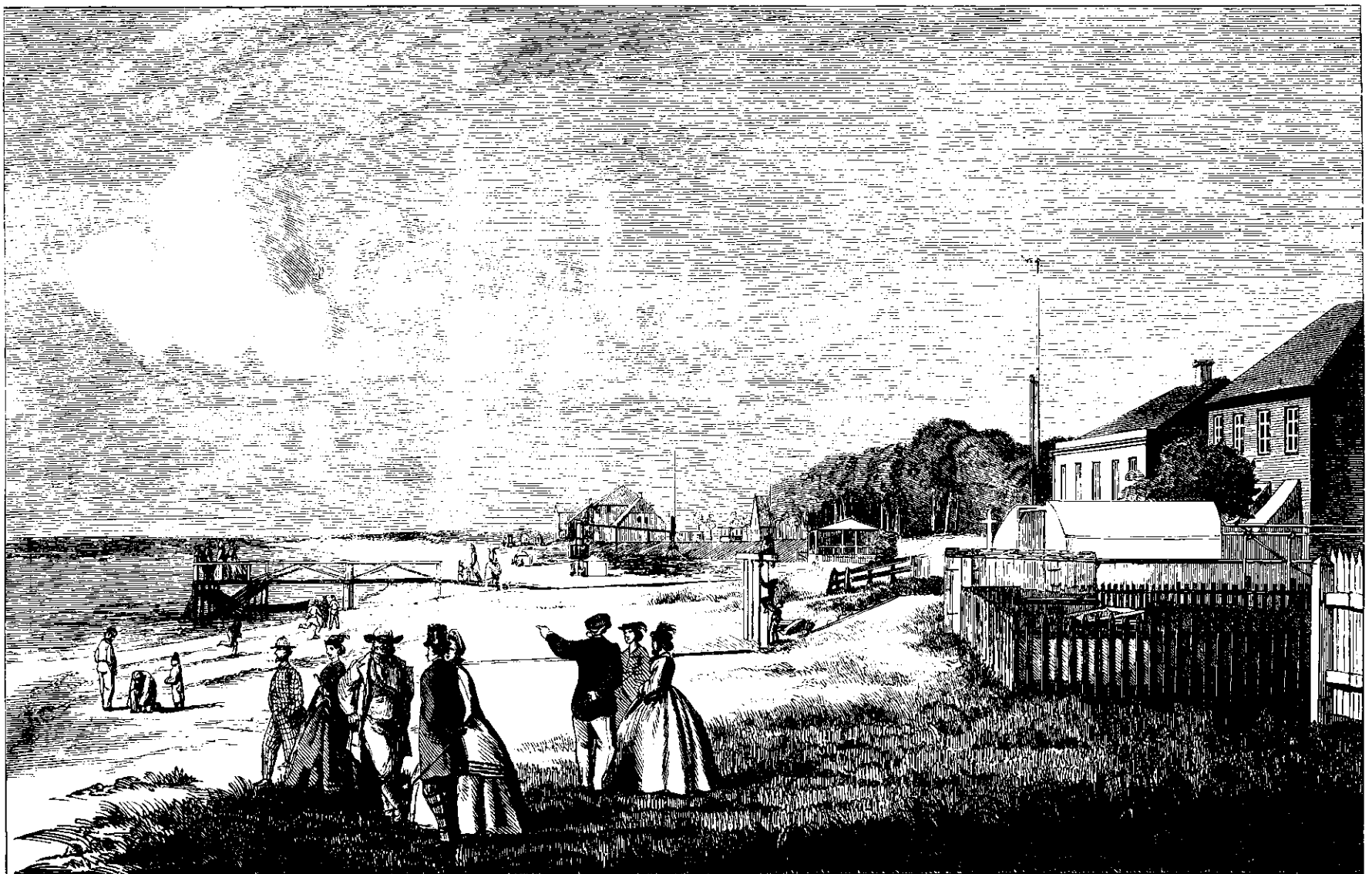
paa Græsgangene, hvorved disse for en lang Tid tabe deres Værd; hvorledes Floden endog, naar den stiger høiere, løber ind i Cisternerne og fordærver Drilleevandet; hvorledes i Aaret 1825 Bæggene bleve slagne ind i flere Huse, ja nogle endog bleve ganske bortrevne; hvorledes selv under sædvanlige For- hold disse Lær Aar for Aar forminktes i Omfang; hvor- ledes det ene Verft efter det andet bliver forladt, naar Havet

Halligerne interesserer i Sær- deleshed den Rejsende. Ved Romaner og lettroende For- fattere af Rejsebeskrivelser ere de eventyrligste Forestillinger udbredte om den fattigdom og Nøisomhed, hvori Beboerne af disse Halliger leve, og om den bestandige Dødsfare, i hvilken de søve. Ganske vist gjør en saadan D et eien- dommeligt Indtryk: et grønt Græstæppe udbreder sig over en mørkebrun Flade, der kun hæver sig saa Fod over Vand- speilet, og er forunderlig søn- derrevet og klostet i Strand- kanten; man troer at see, hvor- ledes selv det lidet bevægede Vand uafsladeligt bortskuffer de bløde Jordbæle. Denne Flade bærer Jordhøje med Voliger, snart kun enkelte, snart flere samlede. Imellem disse græse høer og Faar, men Mennesker kunde jeg ikke opbage.

Dienfølgt i den Hensigt at tilfredsstille deres, ved dette Syn valte Videbegjærlighed, havde mine Rejsekammerater tilligemed flere Andre sat sig hen til mig og min Capitain. Denne fortalte dem, at der paa disse smaa Lær ikke kunde drives noget Agerbrug, fordi den saltholdige Flod ofte gaaer over dem, og indtil Foden af de iaakaldte Werfter, hvorpaa Husene staae, ja med Stormflod endog over disse; hvorledes da med Nød og neppe Kvæget bliver hjerget paa Hoiene; hvorledes det tilbagegaaende Vand eiterlader Sand og Stene

Skizze af den norske Afdeling af Verdensudstillingen.

Prospect af Strandbredden ved Dyk paa Lær.